

Čís. 17123.

Neoprávnené používanie v zákazníckych kruhoch známej firmy zaniklého závodu je nekalou reklamou podľa § 3 zák. č. 111/1927 Sb. z. a n.

(Rozh. zo 16. septembra 1938, Rv IV 107/38.)

Žalobník, majiteľ sberne pre bielizeň na pranie v meste P., predniesol v žalobe, že po zániku veľmi známej firmy H., založenej už v r. 1840, zriadila si žalovaná v meste K. v miestnostiach, kde mala zaniklá firma svoje sberne pre bielizeň, nové sberne a používa na nich firemné tabule, ktoré vzbudzujú dojem, že ide o starú firmu H. alebo aspoň, že firma žalovanej je s ňou v súvislosti, lebo žalovaná vyznačuje na nich nápadne veľkými písmenami svoje rovnako znejúce dievčenské meno H., zatiaľ čo prípona »-ová« a tiež jej meno a priezvisko uvedené sú popri ňom len malými písmenami. — Žalobou, založenou na ustanovenia zákona proti nekalej súťaži, domáhal sa žalobník najmä rozsudkového výroku, že žalovanej sa zakazuje, aby na svojich sberniach nápadnými písmenami uvádzala meno H.

Súd prvej stolice žalobu zamietol. Odvolací súd rozsudkom zakázal žalovanej, aby na svojich sberniach nápadnými písmenami uvádzala meno H. a ostatnú časť svojho mena menšími písmenami. Z dôvodov: Je nesporné, že v čase podania žaloby firma žalovanej bola na jej sberniach uvedená tak, ako je to vidno na fotografiách pripojených k žalobe, totiž že meno »H.« bolo uvedené nápadne veľkými písmenami, kým ostatný text, najmä meno a priezvisko žalovanej malými písmenami. Pri tom stave veci je odvolací súd presvedčený, že pri zbežnom pohliadnutí na firmu ľahko môže dojsť k omylu a pretože obyčajne ľudia idúci za svojím cieľom len zbežne sa orientujú, ľahko sa môže stať, že zákazníci budú mať za to, že svoje veci odovzdajú na čistenie tomu, kto už prv viedol sberňu, t. j. známej firme »H.«. Je teda takéto označenie spôsobilé oklamať. V súdenom prípade ide o súťažiteľa, lebo vec sa týka sberne pre bielizeň, teda rovnakého oboru z oboch strán a sbieranie bielizne nevzťahuje sa len na určitý menší okruh, ale zasahuje i na vidiek a pretože mesto P. nie je príliš vzdialené od K. a leží v rovnakej hospodárskej oblasti, nie je vylúčené, že konanie žalovanej v hospodárskom styku dotklo sa i podniku žalovaného, keď žalovaná používala meno starej firmy, resp. meno to uvádzala tak, aby len ono z celého označenia sberne najviac vyniklo, čo však sa nesrovnáva s dobrými mravmi súťaže. Z celého skutkového stavu plynie, že žalovaná svojím konaním dopustila sa nekalej súťaže. Preto bol napadnutý rozsudok zmenený tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Najvyšší súd dovoláciu žiadost' žalovanej zamietol.

D ô v o d y:

Odvolací súd správne určil, že sporové strany sú v pomere súťažnom podľa § 46 zák. proti nekalej súťaži, berúc v úvahu rovnaké výkony ich podnikov (sberne pre bielizeň).

Pri tom je nerozhodné, že žalovaná má tiež čistiareň, kým žalobník posbieranú bielizeň dáva čistiť v cudzích čiasťorňach. Nerozhoduje tu ani rôznosť sídla oboch podnikov.

Jednako treba v súdenom prípade uvažovať, či žalobník má žalobné oprávnenie, hľadiac na to, že podľa žaloby ide o zneužitie podnikovej značky — mena firmy H. —, lebo keby išlo o skutkovú povahu uvedenú v § 11 cit. zák., ako sa na prvý pohľad zdá, žalobné oprávnenie prislúchalo by podľa 2. odst. § 15 len súťažiteľovi týmto činom bezprostredne dotknutému, t. j. firme H. Ale takej firmy niet, lebo posledný jej majiteľ prestal následkom konkurzu obchodovať ešte pred založením podniku žalovanej.

Podľa zisteného stavu žalovaná použila svojho rodného mena k tomu, aby nápadným jeho uvedením vo firme »Gizela S-ová-H-ová« vzbudila u svojich zákazníkov dojem, že ide o starú firmu H., známú už od roku 1840, po ktorej prevzala aj miestnosti pre svoje sberne.

Odvolací súd správne vyvodil tento úmysel z fotografických snímok k žalobe pripojených, podľa ktorých slovo »H.« je tak nápadné a výrazné, že zatlačuje do pozadia ostatný text firmy, najmä tiež príponu »ová« pri mene H. a je aj správny záver odvolacieho súdu, že priemerné obecenstvo mohlo takto byť uvedené v omyl.

Pretože žalovaná strana uznáva, že nemala práva k požívaniu starej firmy, ide tu bezpochybne o klamavý verejný údaj o vlastnom závode, ktorý je spôsobilý poškodiť súťažiteľov, t. j. spôsobiť jej neoprávnenú prednostnú pozíciu pri súťaži, pri čom je ľahostajné, či mohla tým byť spôsobená tiež hmotná škoda práve žalobníkovi.

Obmyselnosť žalovanej plynie aj z toho, že žalovaná bola pre ten istý čin terajším žalobníkom pod čís. Ck 479/35 krajského súdu žalovaná, vtedy dňa 20. decembra 1935 uznala jeho závadnosť a súdnou pokonávkou zaviazala sa zaplatiť útraty minulého sporu.

Preca sa do podania novej žaloby (5. októbra 1936) nepostarala o nápravu, ktorú učinila len po doručení žaloby.

Pri takých okolnostiach treba jej konanie posudzovať podľa § 2 cit. zák. a priznať žalobníkovi ako jej súťažiteľovi žalobné oprávnenie podľa 1. odst. § 15.

Nemožno tu totiž použiť 2. odst. tohoto §u, lebo niet v súdenom prípade, pokiaľ by mal byť posudzovaný podľa § 11, súťažiteľa bezprostredne dotknutého a to by viedlo k absurdnému dôsledku, že zneužitie firmy spôsobilé privodiť zmenu nebolo by pri vyložených okolnostiach stíhateľné, hoci dopadá tu aj generálna klauzula § 1. Ostatne § 11 predpokladá, že bolo zneužitie označenie je s t v u j ú c e j firmy a len pre ten prípad poskytuje žalobné právo len jej majiteľovi.

Ratio legis je ta, aby záujem súťažiteľský bol vôbec chránený.

Pretože Najvyšší súd ani inak nespoznal zákonného dôvodu, aby rozsudok odvolacieho súdu bol zmenený alebo rozviazaný, bolo treba dovolaciu žiadosť ako neopodstatnenú zamietnuť.

Čís. 17124.

Zemедelské vyrovnacie pokračovanie.

I. Vyrovnací komisár nemôže podľa § 9 a) vl. nar. č. 76/1936 (v znení bodu 4 čl. I vl. nar. č. 259/1936) odložiť exekučné úkony povolené vnútenou správou.

II. Rozhodovať o tom, či je tu prekážka exekúcie podľa odst. 1 § 21 vl. nar. č. 76/1936 Sb. z. a n., neprislúcha vyrovnaciemu komisárovi.

(Rozh. z 27. septembra 1938, R III 521/38.)

Okresný súd (okresný sudca ako vyrovnací komisár podľa § 14 vl. nar. č. 76/1936 Sb. z. a n. vyhovel návrhu vyrovnacieho dlžníka, zemedelca, a nariadenú vnútenú správu suspendoval až do právoplatného ukončenia alebo zastavenia zemedelského vyrovnacieho pokračovania. Vrchný súd (§ 3 vl. nar. č. 76/1936, § 70 vyr. por. a § 192 konk. por.) žiadosť vyrovnacieho dlžníka o odklad exekúcie vnútenou správou odmietol.

Najvyšší súd rekurs vyrovnacieho dlžníka zamietol.

Dôvody:

Vyrovnací dlžník žadal v návrhu č. j. Kv 351/37-8, aby vyrovnací komisár odložil exekuci povolenou vnútenou správou.

Podľa bodu čtvrtého čl. I vl. nar. č. 259/1936 Sb. z. a n. môže vyrovnací komisár naříditi p o u z e, aby byly odloženy v dražebním řízení další exekuční úkony po dobu tam uvedenou. V doslovu tohoto ustanovení je tedy vidno, že vyrovnací komisár nemá práva odložit exekuční úkony povolené vnútenou správou.

Je sice pravda, že ve smyslu odstavce prvého § 21 vl. nar. č. 76/1936 Sb. z. a n. pohľadávky zástavním právom knihovně zajištěné nemohou býti vymáhány po dobu tam uvedenou, avšak v citovaném ustanovení není uvedeno, že rozhodování o takové otázce spadá do oboru působnosti vyrovnacího komisaře. Z doslovu tohoto ustanovení a zvlášť z použitých tam slov »nemohou býti vymáhány« je patrné, že o této otázce má rozhodovati soud, u kterého věřitel takovou pohľadávku vymáhá, t. j. soud exekuci povolující resp. exekuční soud aneb soud procesní, nikoliv však vyrovnací komisár, u něhož se tato pohľadávka nevymáhá.

Bylo proto z těchto důvodů zamítnouti jako bezzákladný dovolací rekurs vyrovnacího dlžníka.